

Episode 1: The Stoners

'Gedraag je, hè,' zei mijn moeder, toen we op het vliegveld uit elkaar gingen, nu bijna een jaar geleden.

'En doe wat je gezegd wordt,' vulde ik aan.

We glimlachten wat ongemakkelijk naar elkaar, maar sindsdien is het niet uit mijn gedachten verdwenen. En het is nu in mijn gedachten, terwijl ik hier zit te wachten, in een kamertje zonder ramen.

'Gedraag je.'

'Doe wat je gezegd wordt.'

Ik doe wat me gezegd wordt nu. Ik heb geen andere keuze. En ik gedraag me, zeg 'yes, ma'am' en 'no, ma'am' als me iets gevraagd wordt. Maar zo ben ik niet, niet echt. Gewoonlijk ben ik sterk, denk ik zelf na, vertrouw op mijn instincten en mijn eigen beoordelingsvermogen.

Toen ik gisteren met mijn moeder belde, moest ze huilen. Ze barstte in tranen uit. Ik heb mijn moeder al jaren niet meer horen huilen. Niet sinds de dood van mijn stiefvader.

'Hoe moet je nu ooit weer thuiskomen?' vroeg ze.

De achtduizend kilometer afstand tussen ons voelde voor mij aan als een lange, rafelige draad, die uiteindelijk op het punt van knappen staat. Ik zei haar dat ze zich geen zorgen moest maken. Dat het zich allemaal op de een of andere manier zal oplossen.

'Maar hoe dan?' vroeg ze, vlak voordat het gesprek werd afgebroken. 'Hoe?'

En o, wat zou ik graag willen dat ik dat kon uitleggen, zodat zij en alle anderen het zouden begrijpen. En ja, dat ga ik nu proberen.

Ik wil niet liegen: die dag dat ik boven Miami vloog, vermoedde ik geen enkel gevaar. Ik was opgewonden. Euforisch bijna. Eindelijk stond ik voor de poort naar een wereld die een stuk groter was dan het stadje in het westen van Sjælland waar ik ben opgegroeid.

Als je je ogen dichtdoet, kun je het je vast wel voorstellen: vlin-
ders in mijn buik. Het vliegtuig dat ronkt. De geur van koffie in de
cabine, terwijl stewards en stewardessen rammelend hun wagen-
tjes voortduwen. De smalltalk van buitenlandse mensen in de rijen
voor en achter me. En dan mijn gezicht tegen het vliegtuigraampje
gedrukt, terwijl mijn blik wegdwaalt over alles waarvan ik heb ge-
droomd: een azuurblauwe zee, de gouden kustlijn, de gordel met
neongroene palmen. En daarachter de wolkenkrabbers: groot en
fonkelend als diamanten.

Naast mij zit een oudere dame met wit haar. We waren nog niet
van vliegveld JFK opgestegen of ze viel in slaap, maar nu is ze wak-
ker en vraagt me of ik alleen op reis ben.

‘Je ziet er zo ontzettend jong uit.’

Ik vertel haar dat ik bijna zeventien ben, dat ik hier naar school
zal gaan en bij een Amerikaans gezin ga wonen in een stadje aan de
kust.

‘Oh my!’ roept ze uit. ‘Wat een avontuur! Wat een moed!’ En
dan lacht ze, en ik lach met haar mee, terwijl ik denk: ja! Dat wordt
het. Eén groot avontuur.

‘Ben je Zweeds?’ vraagt ze.

‘Ik kom uit Denemarken.’

‘O ja, nu zie ik het,’ zegt ze. ‘Aan je rode haar. Vikingenbloed!’ Dan
fronst ze haar voorhoofd. ‘Waarom wil je helemaal naar Florida? Ik
dacht dat Vikingen het het meest naar hun zin hebben in het koude
noorden?’

‘Eigenlijk vinden we het best leuk om de wereld in te trekken,
om wat te plunderen en te moorden.’

Bij mijn antwoord spert ze haar waterblauwe oogjes open en

lacht luidkeels. ‘O jee, jij bent echt een gevaarlijk exemplaar!’

Via de krakende intercom deelt de captain mee dat we het vlieg-
veld naderen en gaan dalen. Hij vertelt verder dat de zon in Florida
37 dagen achter elkaar heeft geschinen, en dit de zoveelste dag op
rij is. De stewardessen lopen door het vliegtuig om lege koffiekop-
jes en snoepwikkels in te zamelen.

‘Please, fasten your seatbelt,’ zegt een van hen en ze wijst naar
mijn middenrif. Ik klik de gordel vast. De landingsbaan komt in
zicht, als een lange grijze tong in het landschap. Nu gaat het gebeu-
ren. Nu worden we opgeslokt.

Zodra ik uit het vliegtuig stap, begint de lange wandeling naar de
plek met bagagebanden. Als ik mijn telefoon aanzet, klinkt een
ping: een berichtje van Benedicte. Zij is de Deens-Amerikaanse
contactpersoon voor alle uitwisselingsstudenten uit Denemarken.
De eerste keer dat ik haar ontmoette, was bij de infobijeenkomst
over de uitwisseling in de vs. En toen weer tijdens het *Welcome
Camp* in New York. Het is haar taak om ervoor te zorgen dat we
allemaal goed terecht komen bij onze nieuwe families. We zijn zo-
iets als een zwerm piepende kuikentjes, die zij verdeelt over nesten
in de hele vs, wat de perfecte job is voor iemand als Benedicte. Ze
is achter in de dertig, heeft een kort kapsel en is energiek. En ze
gedraagt zich alsof ze een honkbalkamp voor weeskinderen leidt:
ze knuffelt ons, pept ons op en voorziet ons van goede raad in het
leven. Benedicte is een moederkloek, in de beste zin van het woord.

Ik kan het niet laten om mensen te vergelijken met dieren. Er
bestaan zo’n twee miljoen diersoorten, dus er valt genoeg te kie-
zen. Zo ben ik bijvoorbeeld geboren als kat: een tikje schuw, zelfs
tegenover mensen die ik goed ken. En iets te zelfstandig, volgens
bepaalde mensen. Mijn moeder is een labrador, vooral vol vertrou-
wen. Toch leven wij – hond en kat – al zestien jaar prima samen.

Mijn vader is een doorzichtige kwal in de eindeloze oceaan. Ik heb hem nooit ontmoet, hij ging ervandoor voor ik geboren werd. Mijn stiefvader was een hyena, maar dat is een ander verhaal. Dat bewaren we voor later.

Hoop dat je een goede vlucht hebt gehad, schrijft Benedicte. Je nieuwe familie wacht je op in de aankomsthal, zoals afgesproken. Ze hebben een groot bord met je naam erop – no worries, jullie vinden elkaar zo!

Ik stuur Benedicte een *thumbs up*.

Voor ik uit Denemarken vertrok, heb ik een paar keer met de dochter van het gastgezin gemaild. Ze heet Rebecca en is even oud als ik. Een enkele keer lukte het haar om mijn nieuwe familie op te trommelen voor een Skype-meeting. De vier Stoners dromden dan samen voor de webcam en staarden in opperste concentratie naar de cameralens, alsof ze bij een fotograaf waren om pasfoto's te laten maken.

Rebecca en haar moeder zijn allebei lang, gebruind en ogen sterk. Het zijn net twee sierlijke gazelles, één grote en één ietsjes kleinere. Ik zag ze zo voor me, rennend, sprintend. Ik zou ze nooit kunnen bijhouden.

Mijn nieuwe gastvader, Mr Stoner, stond met een pet in zijn hand, die hij gebruikte om zijn hoofd koelte toe te wapperen, toen het zweet langs zijn slapen omlaagliep. Ik kon er niet zo gauw achter komen wat voor soort dier hij nou was. Ik probeerde verschillende diersoorten op hem uit, terwijl hij vertelde dat het die dag '85 graden Fahrenheit' was. Was hij een gorilla? Een leeuw? Nee. Maar hij had een accent, alsof hij misschien in Texas was opgegroeid.

Rebecca schreef in een van haar mails dat mijn gastvader parkranger is in een natuureservaat. En hij lijkt inderdaad op iemand die er geen enkel probleem mee heeft om met een kettingzaag te zwaaien.

Mijn nieuwe gastbroer moest zich een beetje bukken om nog op het scherm te passen. Toen ik erachter kwam dat ik zou gaan samenwonen met een achttienjarige Amerikaanse jongen die 'Jamie' heette, zag ik meteen een domme, maar goedgebouwde *football player* voor me. Of misschien een surfertype met zongebleeft haar en glinsterende blauwe ogen. Maar de echte Jamie was donkerharig en slungelig, bijna mager, en zijn kapsel was een rommeltje – niet op een coole manier, maar omdat niemand de moeite had gedaan om het te stylen. Hij was een panter. Geen twijfel mogelijk. Maar een heel bijzonder soort: bleek als de buik van een vis, wat ongetwijfeld aardig wat uren *hide and seek* met de zon vergt als je in de *Sunshine State* woont.

Op die dag keek ik Jamie voor de eerste keer in de ogen. Ze waren donker en een beetje triest, maar ook nog iets anders. Iets wat ik toen niet onder woorden kon brengen. De ontmoeting met die blik was zoiets als gehypnotiseerd worden om iets erg gevaarlijks te doen. Zoiets als op een brug staan en omlaagkijken in een wilde rivier die ver onder je stroomt, en dan plotseling de aandrang voelen om jezelf erin te gooien. Met je hoofd voorop. Zonder reddingsvest. Maar voor we een woord met elkaar konden wisselen, glipte hij uit de hoek van de camera en verdween, alsof hij niet snel genoeg weg kon komen.

Ik krijg mijn rolkoffer te pakken bij een van de vele bagagebanden. Het krioelt er van de mensen, maar – anders dan in New York, waar iedereen haast heeft en er kek bij loopt – hangt hier iets relaxeds over zowel kleding als tempo. De meeste mensen slenteren in shorts en slippers weg, alsof ze net terugkomen van vakantie. Zelfs de stem door de speaker klinkt loom en lui terwijl die weergalmt: 'Last call for Mr and Mrs Wilson attending flight 705 for Hawaii.'

Wanneer ik de bagageruimte heb verlaten en de douane ben gepasseerd, en de grote glazen deuren uit loop, valt mijn oog met-

een op het bord met mijn naam erop. Rebecca en mijn gastmoeder houden het tussen zich in. Het bord huft enthousiast op en neer en van links naar rechts, alsof het tweetal een stel straatverkopers of cheerleaders is. Een fractie van een seconde word ik bijna duizelig van die dansende letters voor mijn ogen, die mijn naam vormen samen met andere woorden:

WELCOME WILMA – OUR NEW DAUGHTER & SISTER!

Rebecca ziet er sportief uit in krijtwitte sneakers en een roze *Go Girls!*-T-shirt, ingestopt in de taille van een spijkerrok. Mrs Stoner draagt een wijde, mouwloze jurk, die er zowel praktisch als leuk uitziet. Naast hen voel ik me onverzorgd en viezig in mijn afgeknipte spijkerbroek en een T-shirt dat stinkt na al die uren reizen. Mijn klitterige haar zit opgebonden in een knot, toch voel ik het zweet langs mijn nek gutsen, terwijl ik mijn rolkoffer naar hen toe rijd.

‘Hoi nieuwe zus!’ Rebecca hugt mij intens. Alsof ze vastbesloten is het feit dat we volstreckte vreemden voor elkaar zijn te negeren. En het feit dat ik stink.

‘En dan wil je nieuwe moeder ook graag toestemming om je een knuffel te geven,’ zegt Mrs Stoner. ‘En noem me maar gewoon Mariann.’

‘Mariann,’ herhaal ik, terwijl we elkaar een hug geven – een haastige, beleefde hug. Moeder en dochter laten allebei een pure, milde kokosgeur achter.

‘Mijn man is op zijn werk, dus die zie je pas thuis,’ vertelt Mariann.

‘En Jamie... die is er gewoon niet,’ zegt Rebecca. ‘Joost mag weten waarom niet.’

‘Nou ja, dat weten we best. Jamie is naar drama,’ corrigeert Mariann haar.

Rebecca rolt met haar ogen.

‘Jij zult vast ook spannende naschoolse activiteiten krijgen,’ vervolgt Mariann. ‘Er is namelijk cheerleading, volleybal, atletiek... en schaken.’

‘Schaken? Mama, stop,’ zegt Rebecca.

‘Oké, de debatclub dan.’

‘Mama, kappen nou, laat Wilma zelf maar kiezen.’

‘Debatclub klinkt anders erg goed,’ zeg ik.

Mariann lacht en knijpt Rebecca in haar taille. ‘Zie je nou wel, schat, je moeder weet wel waarover ze praat.’

Vlak voor we bij de uitgang komen, passeren we een Kentucky Fried Chicken. De frituurlucht walmt naar buiten.

Mariann blijft staan en legt een hand op mijn schouder. ‘Heb je trek, Wilma?’

‘Nee, bedankt. Ik heb in het vliegtuig al gegeten.’ Na een lichte aarzeling voeg ik eraan toe: ‘En ik ben ook niet zo van het vlees.’

‘Ben je niet zo van het vlees?’ In de war gebracht knippert Mariann met haar ogen.

‘Eigenlijk probeer ik het te vermijden.’

‘Dus je bent vegetariër?’

‘Dat kun je misschien wel zeggen, ja.’

‘Volgens mij stond dat niet in je papieren?!’ Mariann lijkt bijna geschokt, wat eerlijk gezegd overdreven is. Het is toch gewoon eten? Alleen zonder vlees.

We lopen verder naar de parkeerplaats, waar de lucht ons hoofd raakt als een warme windzucht uit een haarföhn. De hemel is knalblauw en ik kijk omhoog, terwijl ik grote teugen droge, hete lucht inadem, opslok, alsof het gratis milkshake is. We stappen in in Marianns stationcar en verlaten het vliegveld. Ik zit met Rebecca op de achterbank. We wisselen onze telefoonnummers uit, en ze begint me meteen berichtjes te sturen, ook al zitten we pal naast elkaar:

Jouw haar is echt *rood!*

Ik vind je accent heel leuk.

Waren er nog cute guys in New York?

Ik lees ze zonder antwoord te geven. Ze lacht en werpt me een geheimzinnige blik toe, zodat ik begin te twijfelen of Rebecca echt zo is, of dat dit gewoon een joke is. Mariann zet de airco op volle toeren en begint me uit te horen over mijn reis. Ik vertel over de dagen in het Welcome Camp. Dan vraagt ze of ik in New York iets leukers gescoord heb bij het shoppen.

‘Nee, maar ik ga sowieso nooit shoppen.’

‘Hoezo niet?’ onderbreekt Rebecca ons.

‘Kleren hebben me nooit zo geïnteresseerd.’

Rebecca's blik glijdt over mijn lichaam, inspecteert mijn t-shirt en de gerafelde shorts. Dan kijkt ze op, ontmoet mijn ogen en tovert gauw een glimlach op haar gezicht.

‘Heb je je moeder al verteld dat je geland bent?’ Mariann kijkt me in de achteruitkijkspiegel aan.

‘Nog niet.’

‘Wilma,’ zegt ze, met een licht verwijt in haar stem. ‘Wij zijn dan wel je familie hier, maar we willen je moeder in Denemarken niet nerveus maken, toch?’

‘Natuurlijk niet,’ zeg ik en ik begin een berichtje aan mijn moeder te typen. We hebben eigenlijk afgesproken ons best te doen om niet te veel contact te hebben. Dat is, zeg maar, deels het idee van mijn jaar in de vs: ik moet op eigen benen kunnen staan. Zij moet op eigen benen staan. We hebben het zelfs hardop gezegd, bij wijze van afspraak: we moeten leren om ons niet de hele tijd zorgen om elkaar te maken.

De rit duurt ruim twee uur. Kennelijk ben ik even ingedut, want ik word wakker doordat Rebecca me een por geeft en zegt: ‘We zijn er!’ terwijl ze uit het raam wijst.

Ik ga rechtop zitten en spot nog net het plaatsnaambord NEP-

TUNE BEACH dat we passeren. Eerst zie je niets dan velden, geel en vol graan, die zich eindeloos naar de horizon uitstrekken. Even later kruisen we de spoorlijn bij een overweg met knipperlicht, en dan rijden we een nette wijk binnen. Op de stoepen zie je hardlopers, hondenuitlaters, en kinderen vergezeld door hun ouders of nanny's.

Het ziet er precies zo uit als in de catalogus, waar ik afgelopen zomer doorheen bladerde toen we moesten beslissen welke staat en welk gebied er op mijn wensenlijst zouden komen.

‘Dáár,’ zei ik tegen mijn moeder, en ik plantte mijn vinger midden op de pagina.

Ze keek heel lang naar de foto's en naar de veelbelovende tekst onder de kop ‘*Florida's Gold Coast*’: zandstranden die zich uitstrekken over twaalfhonderd kilometer. Een gemiddelde temperatuur van 26 graden. Goede scholen, vriendschappen voor het leven, imposante natuurparken, een rijk dierenleven, materieel en sociaal welvarende gezinnen. Met andere woorden: optimale voorwaarden voor een gelukkig leven.

‘Weet je zeker dat je niet liever iets politiekers wilt beleven?’ vroeg mijn moeder en ze stelde opnieuw Washington voor. Ik bespeurde iets kwetsbaars in haar blik. Een vleugje irritatie of verdriet, omdat ik in Florida alles zou krijgen wat zij mij niet heeft kunnen geven. ‘Ja,’ zei ik. ‘Ik weet het heel zeker.’

Het huis van The Stoners ligt aan Oak Street. Op een bepaalde manier voelt het alsof ik de wijk al ken. Ik ben hier al heel wat keren geweest met het gele mannetje van Google Street View. Aan weerszijden van de weg strekken zich grote villa's van een à twee verdiepingen uit, allemaal met een gazon, zó sappig groen dat je zou denken dat de kleur erop gespoten was. Bij sommige hangt de Amerikaanse vlag onder de dakrand uit.

‘*Welcome home*, Wilma,’ zegt Mariann, terwijl we de oprit naar de grote, witte villa oprijden.

Toen ik achter mijn computer zat, voelde het heel sterk alsof ik me op een steriele filmset bewoog. Het beleven, in werkelijkheid, is heel wat anders: ik stap uit de auto en knijp mijn ogen tot spleetjes tegen het felle zonlicht. Een warme bries streelt mijn blote armen. Het geurt naar pas gemaaid gras. Op de veranda van het huis staat een schommelbank, die zachtjes en piepend wiegt in de wind. Ik zie mezelf er al in liggen, terwijl ik een blikje Pepsi drink en met mijn voeten wiebel. Op het gazon rijdt een sprinkler, die een *tjoektjoe*-geluid maakt terwijl hij met zijn waterdruppels een regenboogkleurig licht verspreidt. Op de oprit staat al een auto. Een grote, zwarte landrover met het opschrift WILD COW ISLAND – PARK RANGER. Er zit aangekoekte modder op de banden. Het is het enige vuile ding in de hele wijk.

‘Papa is thuis!’ roept Rebecca uit en ze vliegt naar de voordeur en het huis in. Mariann en ik helpen elkaar met tas en rolkoffer. Ze glimlacht naar me terwijl we de paar treden naar de veranda op lopen.

‘Ik hoop zo dat jij een goeie invloed op Rebecca hebt,’ zegt ze. Ze aarzelt een ogenblik en voegt er dan aan toe: ‘Op ons allemaal, eigenlijk.’

Ik ben die blik, die Mariann mij toewierp toen ze die woorden zei, nooit vergeten. Ze keek me aan alsof ik een remedie was voor een ongeneeslijke ziekte. En exact dáár voelde ik het voor de eerste keer: een vlaag van ongerustheid. Het gevoel dat iets misschien helemaal niet zo mooi was als op die glossy plaatjes in de catalogus.

De gang naar de huiskamer hangt vol met ingelijste familiefoto’s. Alle gezichten staren me vanaf de muren aan, terwijl ik erlangs loop. Rebecca en Jamie als kinderen en baby’s met kale koppies en ontbrekende voortanden. De trouwfoto van Mr en Mrs Stoner. Zo te zien waren ze niet veel ouder dan twintig toen ze elkaar het ja-

woord gaven. Gewoon een paar *highschool sweethearts*, uitgedost in hun beste kleren. Er zijn ook nog wat oudere foto’s van Mr Stoner, in een volledige football-uitrusting, met enorme schouderbeschermers, een helm op, en één knie rustend op het groene speelveld. Daarnaast hangt een foto van een piepjonge Mariann, die een tiara draagt en een grote paarse meringue-jurk. Over haar borst hangt een blauw lint met het opschrift HOMECOMING QUEEN.

Mariann volgt mijn blik en lacht een tikje ongemakkelijk. ‘Jaja, *those were the days!*’

In de huiskamer zit Rebecca op de armleuning van een leunstoel met haar gezicht van ons afgewend. Ik zie mijn gastvader achter haar zitten. Hij heeft een pet op, en ik vang een glimp op van zijn sterke bovenarmen terwijl hij Rebecca over haar dij aait alsof hij wil zeggen: ‘Fijn, zo’n gesprek, kiddo.’ Dan staat hij op en loopt naar me toe.

Ik bespeur meteen een speciaal luchtje dat om hem heen hangt. Het is heel bescheiden, nauwelijks aanwezig, maar het is er wel. Zweet en iets anders, iets kruidigs, enigszins scherp. Ik ben er nu nog steeds niet uit wat voor dier hij is. Dat zit me zo langzamerhand wel dwars.

‘Welkom in de familie, Wilma.’

‘Thanks.’

Ik steek mijn hand al uit terwijl er nog een paar meter tussen ons zit. Ik hou er niet van om vreemde mannen te omhelzen, en ik wil me graag indekken tegen een mogelijke poging van Mr Stoner. Hij kijkt heel even lichtelijk verbaasd naar mijn hand, dan pakt hij hem vast.

‘Je mag me Joseph noemen,’ zegt hij. ‘Of gewoon Joe, als je dat fijn vindt.’

‘Oké, Joe,’ zeg ik, wat een glimlach bij hem oproept.

Mariann gaat op haar tenen staan en geeft haar man een vluchtige kus op zijn wang. ‘Waar heb je Jamie gelaten?’